

АРХИВ ВОЈВОДИНЕ

АГОРА

БИБЛИОТЕКА
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Главни и одговорни Уредник
Небојша Кузмановић

Технички уредник
Татјана Цавнић

Copyright © 2009 Небојша Јеврић

Copyright © 2025 за ово издање, Архив Војводине

Copyright © 2025 за Србију, АГОРА

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештампавати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама закона о ауторским правима.

НЕБОЈША ЈЕВРИЋ

ЛУДА КУЋА

жуџе јодине

Нови Сад, 2025.

ЛУДА КУЋА

„Луда кућа” је на крају града. У блоку 45. До ње воде сви трамваји што на Нови Београд иду. Аутобуси 73, 95, 94, 601 и остали троцифрени. На фасади мурал др Дабића.

На зидовима су слике неподобних Срба. Неподобни су гости, а неподобан је и газда Томаш Ковијанић. Има у њему два метра. Дурмиторац је. Кад викне, чује се до врха солитера. За сваки случај, држи поред ноге од астала мегафон. Па, кад политичке дискусије о квалитету домаће ракије (доноси је певач народних песама Нешо Лутовац, чувен по „Мостовима на Морачи”) постану прегласне, газда Томаш викне у мегафон и нема тога политичког става који може да се чује.

Откад су, декретом надлежних, укинута и пострадали, као жртве транзиције, локали српског „Бермудског троугла”: „Липа”, „Шуматовац” и „Грмеч”, седим у „Лудој кући” са добрим и незамерним комшијама, ближим од кошуље.

„Кафана је”, рече, једном давно, Добрица Ћосић, „једина српска демократска институција”.

Зато је и уништен београдски „Бермудски троугао”.

Да се не окупљају новинари, што их је заобишла лустрација и откривају теорију завере.

Јер, ко зна кад ће шта смислити докона новинарска братија. Ту прикуче они млађи, слушају приче. Залуд смо их код Сороша у школе слали, кад све забораве, слуша-

јући такве какви су били Брана Петровић, Васа Поповић или вазда неподобни Гробаров.

И ко зна коме је тај покојни Петровић кључеве од Пандорине кутије оставио.

Седимо тако и шичемо на власт.

„Да је власт од Бога, Тито би још био жив”, додацује Миленко, металостругар, бркати делија, уверен да је његовог директора сменио управни одбор зато што је одбијао да им исплаћује месечне донације од четрдесет хиљада динара.

Бата Капетан долази чак из Кумодража.

Бата, наравно, није обичан капетан, већ официр римованог пука „Сава Савановић”. Од Либер Марконија наследио униформу. Ред у локалу пуном локатора – преживели бомбардовање, заводи келнер Мића, дивши фудбалер у пензији, уједно и безбедњак у римованом пуку „Сава Савановић”.

„Седи ди си, за боље и ниси”, тешимо се.

Овде никоме није јасно што ме не воли дебела Соња Сорош и четири јахачице. Никад стипендију „Сорош” фондације нећу добити.

А, ако ћемо право, дебело сам је заслужио.

Направио сам у фабрици на Илици оклопни бицикл и на њему успешно ратовао по илићанским кафанама. По буљук деце трчао је за мном.

Украо сам два пршута и један тенк на Мокошици.

Успешно сам се спрдао са својим делом и светлим традицијама наше револуције, те сам због тога више пута затваран за земана Титовога. Тим послом сам наставио да се бавим, са Гогољевим путним налогом у џепу.

И како онда да очекујем да за мном плачу Жене у црном, некеме у Парламенту, некеме у „Лудој кући”.

Тако ти је то, добри мој комшија, ближи од кошуље.
Битно је да свако зна где му је место.

ТИТОВА НОГА

Верујем Чедици још откад је овај на телевизији изјавио да ће очистити српску цркву.

Лепо је Чедица – узгред, мој утисак месеца – обећао пред камерама телевизије да ће очистити цркву од свештеника који су помагали напаћеном српском народу у Крајини и Српској.

Крстио сам се десном и левом, палио свећу и распитивао се код Благоја по „Лудој кући” да ли је истина шта човек прича. Да ће он, Чедица, којем је Легија лупао чвоке, а онај из Шилерове га љубио, ако дође на власт очистити цркву од друштвенополитички неподобних свештеника.

Такав делија нама треба. Одмах, са десантном групом, заузети црквени суд, распустити судије и судско веће и довести четири јахачице да суде поповима, са Харадинајем на челу судског већа.

Море, ту је и патријарх крив.

Замислите те дрскости! Српски патријарх је изашао на гласање!

„Они што заговарају толеранцију управо су ти који је угрожавају, постају нетолерантни и све више подстичу нетрпељивост”, пише у свом првом роману „Париска менажерија” Дејан Мак.

Пије се кувана ракија у „Лудој кући”.

Мојсије, бивши пијанац, пије Даркину кафу из шоље за млеко: предлаже да се Чеда извезе у Црну Гору и да та-

мо среди све расколе црквене. Дошао је Мојсије, пре тридесет година, из Црне Горе и заборавио да се врати.

„Није лијепо да Српска православна црква у Црној Гори има руку Светог Јована Крститеља, мошти Светог Петра Цетињског, манастир Острог и толике светиње, а да Црногорска Мирашева нема ништа.

Зато би требало добро искористити Чедине међународне везе. Да се пошаље на службени пут у Словенију, те да пазари од Словенаца ону ногу, што су Јосипу Броз у Титу одсекли у Љубљани.

Да се код Златарне Цеље наручи златни ковчежић, те да се, уз оружану пратњу, опремљену пушкама 'Горење', доведе авионом у ЦК Црне Горе, уз све почасте. А онда да се преда на чување митрополији Мирашевој.”

„Добра ти је ова, Мојсије”, каже Томаш и наручује тугу за целу кафану.

Опасна испарења куване ракије шире се над Новим Београдом.

„Само све по закону да буде. Да се свим Србима суди. Криви да одговарају, а остали по кратком поступку”, храни их Грубан Малић. Магарца свезао иза „Луде куће”.

У задимљену кафану гвири, не усуђујући се да уђе, Млађан Динкић, са децом: „Чедо, ожени ме!”

ЧЕДИНЕ ЗЕБРЕ

Да ли се још сећате Чедине зебре?

Ту је Чедица, на врхунцу своје моћи, прешао улицу и направио саобраћајни прекршај.

Сутрадан је на том месту постављена зебра и добила име Чедина зебра.

Али, ту није крај приче. Ту је постављен и семафор.

Семафор, наравно, није синхронизован са семафором крај „Лондона”, тако да, кад прођеш зелено код „Лондона”, одмах утрчаваш на црвено на Чединој зебри.

Глумац Лечић ту је нагло заочио. И, пошто није био везан (непријатно је видети везаног глумца, то није педагошки, а ни естетски, може да се деси да се побуне и Невладине), Лечић је излетео из ЛДП-а.

Уосталом, Чеда може бити задовољан.

Ко од посланика и виђенијих људи из наше политике има свој семафор и зебру приде?

Сада, без проблема, могу туда улицу да прелазе и неки старији посланици.

Могу слободно да се замисле и пређу безбедно са једне на другу страну улице, из једне у другу политичку партију, из социјализма у капитализам, што је свакако позитивна ствар.

Прелазећи улицу, наши посланици могу слободно да броје поштено зарађене паре, има се шта бројати, иако се нису нарадили. Народни избирци чезну да Скупштина

почне да ради, да их сви можемо видети у нашим домовима. Јер, није све у парама.

Од формирања Владе још нема ништа.

Заглавили су се на Чединој зебри.

Држећи се за Чедин семафор, игра, као око барске шипке, виђени мозгоња, у вуненим чарапама натколеницама, везаним жабицама за стезник. Виде му се тиграсте танга гаће.

Не могу ни тамо, ни овамо. Залуд пишти бембара у којој је Борис. Бембара од 200.000 евра. Штета што Борис није стигао да оде до Ћосића. Тако је изјавио у НИН-овом упитнику. Можда би му Ћосић рекао да је на посао долазио таксијем.

Притиснуо сирену Батић. Избацио лимену трубу. Ону исту са демонстрација.

Ту је и багериста Џо.

Наташа Мићић поправља фризуру.

Весна Пешић прети да ће их све пријавити међународним пријатељима.

Ту је и Ђуричић, са дубњарима. Иван Тасовац са филхармонијом.

Стигли су кошаркаши са титулом.

Маратонци трче почасни круг.

Божа Ђелић са тротинетом. Грми улицом. Турира и пишти. Тресу се Теразије.

Динкић провирује кроз решетке – неке банке у суседству.

Шетачи којима још нико није рекао да је Пети октобар прошао упорно шетају.

Риза Хаљими продаје љимунаду, туљумбе, љокум, да презалогајиш.

Српски пословни геније продаје чист српски ваздух у лименкама. Са купрешке висоравни.

Патриота скупља новац за помоћ пострадалим Србима. У пластичним кесама.

У бурету гори ватра од дневне штампе.

Марија Рашета Вукосављевић продаје делове материјала срушене куће у Шилеровој. Ко зна у ком је комаду прислушна буда, са снимљеним материјалом. Можда баш ви будете те среће.

Посланици к'о посланици, чекају да крену.

Али, Влада се заглавила, не може ни тамо ни вамо. Да се то, не дај Боже, десило деведесет пете, бомбардовали би нас и увели нам санкције, зато што нисмо направили Владу.

Мада нам се посланици секирају.

Све имају, само им још скупштина фали.

Направила се гужва на Чединој зебри. Не зна се кад ће зелено да крену пут министарских места.

Саобраћај је стао. Заглавили се сви, Владе нигде на видику, али новац из буџета, под контролом техничке Владе, стиже. Па кога онда брига што је пролаз према Скупштини закрчен?

Време истиче.

Још три недеље и почеће велика трка. Нови српски избори.

„Само овца, света српска животиња, иде Теразијама и блеји”, написао је Гојко Ђого и добио две године затвора.